

1917 2017

Fàtima: Centenari de les Aparicions

Revelació de la misericòrdia de Déu

*El 13 de maig de 1917 la Verge Maria s'aparegué a Fàtima (Portugal) a tres pastorets: **Lucía, Francisco i Jacinta**. Va ser **la primera de sis aparicions** a través de les quals aquests nens van ser testimonis dels designis de misericòrdia de Déu per al món. Amb la celebració del **Centenari de les Aparicions**, el Papa Francesc ha declarat l'**Any Jubilar de Fàtima**, del 27 de novembre de 2016 al 26 de novembre de **2017**.*

*Al llarg de les pàgines següents anirem repassant i reflexionant sobre aquest esdeveniment i el seu missatge a través de set temes. Cadascun portarà per títol el lema d'un dels **set anys de l'itinerari temàtic de preparació del Centenari** d'aquest gran esdeveniment eclesial i mundial. Al final de cada full s'aniran recordant algunes de les oracions amb les quals **aquells pastorets es van obrir a l'experiència de l'amor misericordiós de Déu**.*

1

"Santíssima Trinitat, us adoro profundament"

El primer any del setenari commemoratiu del Centenari de les Aparicions de Fàtima evoca les **aparicions de l'Àngel, el 1916**, centrant-se en l'**actitud creient de l'adoració a Déu Trinitat**.

1.- LES MARIOFANIES

Les mariofanies (*fania*, del grec *faneia*, vol dir mostrar-se, aparèixer) són les manifestacions o aparicions de la Mare de Déu davant d'una o més persones, en un lloc i temps històric determinats.

Per la seva particular presència al costat de Crist com a Verge Assumpta al cel i com a mare nostra, Maria desitja continuar fent el bé acompanyant, orientant i protegint els seus fills.

Les mariofanies normalment van adreçades a camperols, nens i gent molt senzilla. Poden ser un mitjà per confirmar en la fe de l'Església, i per assegurar la seva presència i protecció maternal, particularment quan hi ha necessitat de reforçar la fe i l'esperança.

2.- VERIFICACIÓ DE LA SEVA AUTENTICITAT

Les aparicions es presenten com una manifestació sensible del sobrenatural. L'Església primer de tot està convençuda que Déu pot manifestar-se al seu poble, com va fer en les teofanies de l'Antic Testament i en les aparicions de Jesús Ressuscitat. Igualment creu que la Mare de Déu també té aquesta facultat. Però procura tenir la certesa d'aquesta presència.

La llista de presumptes aparicions de la Mare de Déu és molt àmplia (de diversos milers). Només l'Església té l'autoritat per verificar la seva autenticitat després d'un llarg discerniment. Pot aprovar-la el Bisbe o el Papa. Benet XV va fixar les normes a seguir per estudiar aquests casos, en els quals també hi participa la ciència. S'emmarquen en quatre categories: dubtoses; falses; falses i fraudulentos; i aprovades per l'Església.

El procés d'aprovació per part de l'Església té diversos graus:

- Declaració favorable del Bisbe, manifestant que són dignes de devoció per part dels fidels.
- Permís per a la celebració litúrgica, només al lloc de l'aparició.
- Reconeixement del Papa.
- Reconeixement litúrgic amb inserció al calendari litúrgic de l'Església (celebrar missa en honor de la Verge de...).

3.- CARACTERÍSTIQUES DE LES MARIOFANIES AUTÈNTIQUES

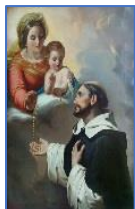
- La senzillesa i humilitat dels vidents.
- El lloc acostuma a ser aïllat i de silenci, i convida a l'oració.
- La transmissió d'un missatge que incita a un canvi de conducta.
- Solen anar acompanyades d'un miracle que confirma la seva autenticitat.

4.- MARIOFANIES MÉS CONEGUDES

Fins ara l'Església només ha aprovat, en algun grau, unes cinquanta aparicions. A continuació, es relacionen les setze més conegudes.

Mare de Déu del Pilar: La Mare de Déu es manifestà en carn mortal a l'**apòstol Sant Jaume** i els seus companys el 2 de gener de l'**any 40**, a **Zaragoza**, damunt d'una columna o pilar per animar-los a continuar evangelitzant. La Basílica del Pilar fou la primera església dedicada a la Mare de Déu. La seva festa se celebra el **12 d'octubre**.

Mare de Déu del Roser: El **1214** la Mare de Déu s'aparegué a **sant Domènec de Guzmán** al **monestir de Prouilhe** (França) ensenyant-li a resar el Rosari i demanant-li que el prediqués. La seva festa és el **7 d'octubre**.

Mare de Déu del Carme: El **16 de juliol de 1251** la Mare de Déu s'aparegué a **Cambridge** a **sant Simó Stock**, prior del monestir carmelita de Aylesford (Anglaterra) com a resposta a les seves súpliques i donant-li l'escapulari com a signe de protecció.

Santa Maria de Guadalupe: La Mare de Déu s'aparegué al **Tepeyac, Mèxic**, a **sant Juan Diego** el **12 de desembre de 1531**. La seva imatge quedà gravada a la tilma de Juan Diego i aparegueren roses al lloc. El seu santuari és el més visitat del món.

Nostra Senyora de Šiluva: L'estiu de **1608**, **uns pastorets**, mentre estaven amb el ramat prop de Šiluva (Lituània), van veure la Mare de Déu amb el Nen Jesús. Ploraven per haver-se apartat molts fidels de la fe catòlica. Se celebra el **8 de setembre**.

Nostra Senyora de Laus: **Benoîte Rencurel** veié la Mare de Déu prop de **Saint-Etienne-le-Laus** (Alts Alps, França) el **1664**. Allí es va erigir un santuari. La seva festa se celebra el **4 de maig**.

Mare de Déu de la Medalla Miraculosa: El **1830** **santa Caterina Labouré** veié la Mare de Déu a la Rue du Bac de **París** i al seu costat aparegué la Medalla Miraculosa, promentent gràcies a qui la portés amb fe. La seva festa se celebra el **27 de novembre**.

Mare de Déu de la Salette: El **19 de setembre de 1846**, la Mare de Déu s'aparegué a dos pastorets, **Melanie Mathieu** y **Maximino Giraud**, a **La Salette (França)**.

Mare de Déu de Lourdes: Entre l'**11 de febrer** i el 16 de juliol de **1858** la Mare de Déu s'aparegué a la pastoreta **santa Bernadette Soubirous** a **Lourdes** (França). Allí brollà una font d'aigua miraculosa. El seu santuari és un dels principals llocs de peregrinació del món.

María Mare de Misericòrdia: El **1876**, **Estelle Faguette**, una jove de 32 anys, serventa domèstica a **Pellevoisin** (França), va ser curada miraculosament. La seva festa se celebra el **14 de febrer**.

Nostra Senyora de Knock: El **21 d'agost de 1879**, la Mare de Déu, sant Josep, el Corder i sant Joan Evangelista s'aparegueren a l'església parroquial de **Knock** (Irlanda) a **quinze persones** (joves, ancians, homes, dones i nens) mentre resaven el Rosari.

Mare de Déu de Fátima: El **13 de maig de 1917** s'aparegué la Mare de Déu a **Cova da Iria** (Portugal) als pastorets **Lucía, Jacinta** i **Francisco**. Fins el **13 de octubre** del mateix any la Mare de Déu se'ls aparegué cinc vegades més. La seva devoció està molt estesa per tot el món.

Mare de Déu: Des de novembre de **1932** fins gener de **1933**, la Mare de Déu s'aparegué gairebé cada dia a **cinc nens** del poblet de **Beauraing** (Bèlgica). La seva festa se celebra el **22 d'agost**.

Mare de Déu dels Pobres: El **1933** la Mare de Déu s'aparegué a **Mariette Beco**, d'onze anys, a **Banneux** (Bèlgica). Succeí dotze dies després de les aparicions de Beauraing. Se celebra el **15 de gener**.

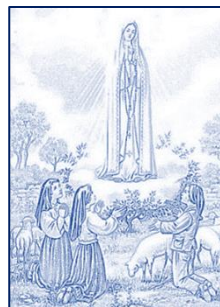

Mare de Déu de les Llàgrimes: El **1953**, la imatge del Cor Immaculat de Maria, que tenien a la seva casa de Siracusa (Itàlia) el matrimoni obrer **Angelo Lannuso** i **Antonia**, vessà llàgrimes durant quatre dies. La seva festa se celebra el **31 d'agost**.

Mare de Déu de Kibeho (Mare del Verb): La Mare de Déu s'aparegué a **Kibeho** (Ruanda) el **1981** a **Alphonsine Mumureke, Nathalie Mukamazimpaka** i **Marie Claire Mukangango**.

"Santíssima Trinitat, Pare, Fill i Esperit Sant, us adoro profundament i us ofereixo el preciosíssim Cos i Sang, Ànima i Divinitat de Jesucrist, present a tots els sagraris de la terra, en reparació dels ultratges, sacrilegis i indiferències amb que Ell mateix és ofès. I pels mèrits infinits del seu Sagrat Cor i per l'Immaculat Cor de Maria, demano humilment per la conversió dels pobres pecadors." Oració de l'Àngel de la Pau, tardor 1916.

2

"Voleu oferir-vos a Déu?"

El segon any del septenari commemoratiu del Centenari de les Aparicions de Fàtima evoca la **primera aparició de la Verge Maria, el 1917**, centrant-se en l'**actitud creient del lliurament d'un mateix**.

1.- LLOCS DE LES APARICIONS

Fàtima: Aquest era el nom de la filla del darrer cabdill musulmà a Portugal. Es va casar amb un cristià jove i valent i es va convertir al cristianisme. El jove canvià el nom del lloc on vivia pel de la seva muller. Així s'originà Fàtima, *fregesia* o parròquia del municipi d'**Ourém** (districte de Santarém), al nord de Lisboa. En la seva església van ser batejats els tres pastorets.

de la família, va ser el lloc de la segona aparició de l'Àngel.

La Cova da Iria -Cova d'Irene- és un paratge a uns 3 qm. de Fàtima i d'Aljustrel, propietat de la família de Lucía, lloc de pasturatge dels nens i de les aparicions de la Verge Maria. El seu nom es refereix a una avantpassada de Lucía, o bé a santa Irene, filla del lloc i màrtir de la puresa; el seu cos sense vida fou arrossegat pel Tajo i trobat miraculosament a Santarém (Santa Irene).

Al **Cabeço do Anjo** (Turó de l'Àngel) **Loca do Angio** (Cueva del Ángel) era un dels refugis dels nens i lloc de la primera i tercera aparició de l'Àngel. A la part baixa hi havia la **Chousa Velha**, propietat de la família de Lucía, i l'oliverar **Pregueira**, del seu padrí Anastasio. **Valinhos**, lloc de pasturatge a uns 300 m. d'Aljustrel, va ser l'escenari de la quarta aparició.

2.- EL CONTEXT HISTÒRIC COM A ESCENARI DE L'ESDEVENIMENT

La **Primera Guerra Mundial** va esclatar el 1914. Entre les causes que van desencadenar-la, el desenvolupament industrial i la producció de béns a gran escala que reclamaven l'expansió imperialista i colonitzadora, i el domini cultural d'altres pobles. Els imperis van acabar desmembrant-se, facilitant el sorgiment de noves nacions.

La crisi del sistema tsarista i les convulsions de la guerra van donar pas a **Rússia** a la revolució bolxevic l'octubre de 1917. En les seves arrels hi havia l'empobriment i l'explotació d'obriers i camperols. La consolidació del règim comunista i la seva expansió a d'altres països anava acompanyada d'una política antireligiosa.

El 1910 s'havia instaurat la República a **Portugal**. El nou règim va planejar un conflicte directe amb l'Església catòlica, que va culminar amb la Llei de Separació i importants fractures en la societat portuguesa. La manca de consens sobre la participació de Portugal a la Gran Guerra, per defensar els seus territoris d'Ultramar, va fer possible l'aparició de dues dictadures: la dirigida per Pimenta de Castro (gener-maig de 1915) i la de Sidónio Pais (1917-1918), el President-Rei.

Benet XV va ser elegit Papa el 3 de setembre de 1914, poc després d'iniciada la PGM. Declarà la neutralitat i imparcialitat de l'Església en el conflicte i va fer nombroses crides a la pau, proposant un programa de pau basat en la justícia i no en el triomf militar. El 5 de maig de 1917 va escriure una carta demanant a tots els cristians, especialment als nens, resar a la Mare de Déu per demanar-li la pau al món. Vuit dies més tard, Ella s'aparegué a Fàtima oferint al món un pla per a la pau.

3.- LA HUMILITAT DELS TESTIMONIS

Lucía, Francisco i Jacinta eren d'**Aljustrel**, un lloc insignificant i sense relacions amb l'exterior. Les seves famílies eren pobres i humils, especialment la de Lucía; vivien de l'agricultura i la ramaderia. Des de

petita Lucía treballava com a pastora portant el petit ramat familiar a pasturar. Els seus cosins Francisco i Jacinta sempre buscaven la seva companyia. Lucía els parlava de Jesucrist i passaven el dia junts cuidant les ovelles, resant i jugant. Francisco tocava l'harmònica i les nenes inventaven jocs. Tot i que la seva vida era molt dura, mai estaven tristos. A l'edat de 10, 9 i 7 anys, els tres nens van ser testimonis de les aparicions de la Verge Maria i custodis del missatge revelat al món.

Lucía dos Santos va néixer el 28 de març de 1907, Dijous Sant, i va ser

batejada el Dissabte Sant. Era filla d'António dos Santos i Maria Rosa Ferreira, la petita de cinc germanes i un germà. Es va educar en una família profundament cristiana i molt caritativa amb els necessitats: "El que donàvem als pobres mai no ens va fer falta." (V, 18) Era de caràcter alegre i els jocs amb altres nens sovint estaven relacionats amb la seva religiositat senzilla i popular. Percebia constantment la presència de Déu en la natura: "la lluna és el llum d'oli de la Mare de Déu, les estrelles els llums d'oli dels àngels, el sol el llum d'oli de Nostre Senyor (V, 26). La seva mare li ensenyava doctrina i solia resar el rosari. La seva vida s'entristí quan els seus germans van haver d'abandonar la llar per treballar, i ella va haver de tenir cura del ramat.

Junt amb els seus cosins Francisco i Jacinta va ser testimoni de tres angelofanies, el 1915 i 1916, i sis mariofanies, del 13 de maig al 13 d'octubre de 1917. Des d'aleshores la pressió de l'entorn se li va fer molt angoixant. Especialment dolorosa fou la incomprensió de la seva mare i germanes. Als 14 anys (1921) ingressà al Col·legi de religioses de Santa Dorotea a El Vilar, prop

d'Oporto. Va prendre l'hàbit (1927) a Tuy (Pontevedra) com a Germana María Lucía de los Dolores. Va fer la professió religiosa de vots temporals (1928) i perpetus (1934). El 1948 ingressà al Carmel de Santa Teresa a Coïmbra, fent els seus vots solemnes (1949) com a Sor María Lucía de Jesús del Corazón Inmaculado. Va morir el 13 de febrer de 2005 als 97 anys d'edat.

Francisco Marto va néixer l'11 de juny de 1908, fill de Manuel Pedro

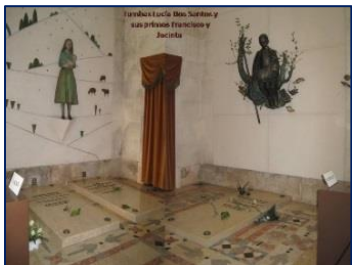
Marto i Olimpia dos Santos. Fou batejat nou dies després. Va contraure la pneumònia el desembre de 1918. Va patir sense queixar-se aquesta dolorosa malaltia. Morí a casa seva el 4 d'abril de 1919. Uns dies abans havia afirmat que la Verge Maria havia vingut a consolar-lo. De vocació eremítica i esperit contemplatiu, va morir amb fama de santedat. El seu cos va ser enterrat al cementiri parroquial de Fàtima. El 13 de març de 1952 va ser traslladat a la Basílica de Nostra Senyora del Rosari de Fàtima.

Jacinta Marto va néixer el 11 de març de 1910. Va ser batejada vuit

dies després. La seva vida es va caracteritzar per l'esperit de sacrifici, l'amor al Cor de Maria, al Papa i als pecadors. Com el seu germà Francisco, va contreure la pneumònia el desembre de 1918 i, després, la tuberculosi. La Verge Maria se li va aparèixer quatre vegades durant la malaltia. Va estar internada a l'Hospital de Vila Nova d'Ourém, a l'Orfanat de Nuestra Señora de los Milagros (Lisboa) i a l'Hospital Doña Estefanía (Lisboa). Oferia els seus patiments per la salvació de les ànimes. Va morir sola el 20 de febrer de 1920. El seu cos va ser enterrat al cementiri de Vila Nova d'Ourém i va ser traslladat, successivament, al cementiri de Fàtima (1935) i a la Basílica de Nostra Senyora del Rosari de Fàtima (1 de maig de 1951).

Les **Tombes de Francisco i Jacinta** aviat es van convertir en meta de pelegrinatge. El 13 de maig del 2000 van ser

beatificats pel Papa Joan Pau II: "Contemplar com Francisco, estimar com Jacinta". Són un exemple lluminós de com conformar-se de manera senzilla i generosa a l'acció transformadora de la gràcia divina. Al seu costat, des del 2005, descansa la seva cosina Lucía.

Déu meu, jo crec, adoro, espero i us estimo! Us demano perdó pels que no creuen, no adoren, no esperen i no us estimen. Oració de l'Àngel de la Pau, primavera 1916.

3

"No tingueu por"

El tercer any del centenari commemoratiu del Centenari de les Aparicions de Fàtima evoca l'aparició de juny de la Verge Maria, el 1917, centrant-se en l'actitud creient de la confiança.

LES ANGELOFANIES I MARIOFANIES DE FÀTIMA (1)

Entre 1916 i 1917 Lucía, Francisco i Jacinta van ser agraciats amb tres aparicions d'un Àngel i sis de la Verge Maria. Des de llavors es van veure més encesos per l'amor de Déu i de les ànimes, i van arribar a tenir una sola aspiració: resar i patir per la salvació dels pecadors. Lucía ho explica en les seves Memòries:

Primera Angelofania

"A la **primavera de 1916** vam passar el dia a **Chousa Velha**; vam menjar, vam resar el rosari i vam començar a jugar. Encara que era un dia calmat, un fort vent va començar a moure els arbres. Després vam començar a veure, a distància, sobre els arbres que s'estenien cap a l'est, una llum més blanca que la neu amb la forma d'un jove, una mica transparent, tan brillant com un vidre en els raigs del sol.

En apropar-se vam poder veure les seves faccions. Després ell va dir:

- No tingueu por! Sóc l'Àngel de la Pau. Reseu amb mi.

Ell s'agenollà, doblegant el seu rostre fins a terra. Amb un impuls sobrenatural vam fer el mateix, repetint les paraules que sentíem que deia:

- **Déu meu, jo crec en vós, jo us adoro, jo us espero i jo us estimo. Us demano perdó pels que no creuen, no us adoren, no us esperen i no us estimen.**

Després de repetir aquesta oració tres vegades l'àngel s'incorporà i ens va dir:

-Reseu així. Els cors de Jesús i Maria estan atents a la veu de les vostres súpliques.

I va desaparèixer. La presència de Déu era tan poderosa i íntima que no podíem parlar. Estàvem tancats en el silenci. Mai oblidàvem les seves paraules i passàvem llargues estones de genolls repetint-les fins a caure extenuats.”

Segona Angelofania

“L'estiu de 1916, els tres cosins estàvem jugant en la calor del dia al jardí de la casa de Lucía, a prop del **Poço Arneiro**. De sobte vam veure el mateix àngel a prop de nosaltres.

-¡Pregueu, pregueu molt! Els Santíssims Cors de Jesús i Maria tenen designis de misericòrdia per a vosaltres. Oferiu oracions i sacrificis a Déu, l'Altíssim.

-Però com ens hem de sacrificar?

-En tot allò que pugueu oferiu sacrificis a Déu en reparació dels pecats pels quals Ell és ofès, i en súplica per la conversió dels pecadors. Així atraureu sobre la vostra pàtria la pau. Jo sóc l'Àngel de la seva guarda, l'Àngel de Portugal. Sobretot, accepteu i suporteu dòcilment el sofriment que Déu us envii.

Les paraules de l'Àngel van endinsar-se al fons de les nostres ànimes com flames ardents, mostrant-nos qui és Déu, el seu amor per nosaltres, com vol que nosaltres també l'estimem, el valor del sacrifici i com Déu el rep per la conversió dels pecadors. A partir d'aquest moment vam començar a oferir allò que ens mortifiqués. "

Tercera Angelofania

"A finals de setembre o octubre de 1916, havent-nos dirigit al **Cabeço** amb el ramat, vam agenollar-nos per resar l'oració que ens havia ensenyat l'Àngel. Després de repetir-la diverses vegades vam veure brillar una llum estranya damunt nostre. Aixecàrem els nostres caps i vam veure l'Àngel. Tenia a la mà esquerra un Calze damunt del qual hi havia suspesa una Hòstia, de la que queien unes gotes de Sang dins el Calze. L'Àngel es

va agenollar a prop nostre i ens va demanar que repetíssim aquesta oració:

- **Santíssima Trinitat, Pare, Fill i Esperit Sant, us adoro profundament** i us ofereixo el preciosíssim Cos i Sang, Ànima i Divinitat de Jesucrist, present en tots els sagraris de la terra, en reparació dels ultratges, sacrilegis i indiferències amb què Ell mateix és ofès. I pels mèrits infinits del seu Sagrat Cor i per l'Immaculat Cor de Maria, demano humilment per la conversió dels pobres pecadors.

Després l'Àngel s'aixecà i prengué a les seves mans el Calze i l'Hòstia. L'Hòstia me la donà a mi i el contingut del Calze el va donar a Jacinta i a Francisco, mentre deia:

-Preneu i beveu el Cos i la Sang de Jesucrist horriblement ultratjat pels homes ingrats. Oferiu reparació per ells i consoleu Déu.”

Va ser així com els tres pastorets van ser catequitzats en oració, en la doctrina de la Santa Eucaristia i en sofriment per la conversió dels pecadors i per reparació per consolar Jesús. Al seu torn anaven preparant-se per la visita de la Immaculada Verge Maria que els portaria un missatge de salvació per al món.

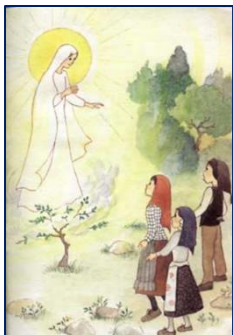
Primera Mariofania - 13 de maig de 1917

“Era un diumenge. Després d’haver anat a Missa a l’Església de Fàtima, vam deixar anar les ovelles per a portar-les a pasturar **Cova da Iria**. Vam resar el Rosari y després ens entreteníem construint una petita paret al voltant d’un arbust. De repent veírem com un llamp.

-És millor que marxem ara, -vaig dir als meus cosins- que està llampegant; pot venir una turmenta.

Vam començar a davallar el vessant, però vam veure un altre llamp i, damunt d’una petita alzina, una Senyora vestida de blanc, més brillant que el Sol, irradiant llum. Sentint-nos dins d’aquesta llum Nostra Senyora ens diu:

-**No tingueu por!** Jo no us faig cap mal.

-D'on és Vostra Mercè?

-Sóc del Cel.

-I què desitja?

-Vinc a demanar-vos que vingueu aquí sis mesos seguits, el dia 13 a aquesta mateixa hora. Després us diré qui sóc i què vull. Tornaré aquí una setena vegada.

Vaig preguntar si Jacinta, Francisco i jo mateixa aniríem al Cel. Ella em digué que Jacinta i jo sí, i Francisco també, però abans hauria de resar molts rosaris.

-**Voleu oferir-vos a Déu** per a ara suportar tots els sofriments que Ell vulgui enviar-vos, en acte de reparació pels pecats amb què Ell es ofès i de súplica per la conversió dels pecadors?

-Sí, volem.

-Doncs haureu de patir molt, però la gràcia de Déu serà el vostre consol.

Va ser llavors que va obrir per primera vegada les mans, comunicant-nos una llum tan intensa, com un reflex que d'elles irradiava, que ens penetrava al pit i en el més íntim de l'ànima, fent-nos veure a nosaltres

mateixos en Déu que era aquesta llum. Llavors, per un darrer impuls també comunicat, vam caure de genolls i repetíem íntimament:

-Santíssima Trinitat, jo us adoro: Déu meu, Déu meu jo us estimo en el Santíssim Sagrament.

Passats uns moments, Nostra Senyora afegí:

-Reseu el Rosari tots els dies, per aconseguir la pau per al món i la fi de la guerra.

De seguida començà a elevar-se suaument fins a desaparèixer en la immensitat dels cels.

“Sacrifiquen-vos pels pecadors, i diguen moltes vedades, especialment quan feu algun sacrifici: Oh Jesús, és pel vostre amor, per la conversió dels pecadors i en reparació pels pecats comesos contra l’Immaculat Cor de Maria.” Oració de la Verge Maria, 13 juliol 1917)

El quart any del septenari commemoratiu del Centenari de les Aparicions de Fàtima evoca l’**aparició de juliol de la Verge Maria, el 1917**, centrant-se en l’**actitud creient de l’amor**.

LES MARIOFANIES DE FÀTIMA (2)

Segona Mariofania - 13 de juny de 1917

“A Portugal el tretze de juny, dia de sant Antoni de Lisboa - sant Antoni de Pàdua-, és la festa dels nens. Per a nosaltres era una prova decidir entre quedar-nos a la festa o complir amb la cita de Nostra Senyora. Després d’anar a Missa vam decidir anar a Cova da Iria. A l’arribar vam veure que hi havia una petita multitud esperant-nos. Després del mateix reflex de llum la Senyora es va fer present damunt de l’alzina. Li vaig fer la mateixa pregunta de maig:

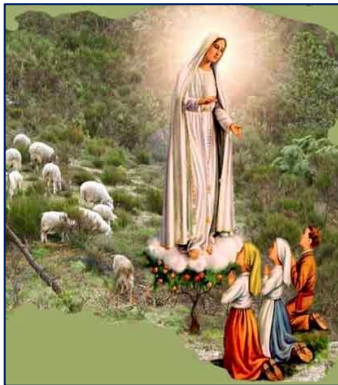
-La Vostra Mercè per què em vol?

-Vull que vingueu aquí el dia tretze del mes vinent; que reseu el Rosari tots els dies i que aprengueu a llegir. Després diré què vull.

Després de demanar la curació d’un malalt (‘Si es converteix es curarà durant l’any’), vaig tornar a demanar-li:

-Volia demanar-li que ens porti al Cel.

-Sí; a Jacinta i a Francisco els hi portaré aviat. Però tu et quedes aquí un temps més. Jesús vol servir-se de tu per a fer-me conèixer i estimar. Ell vol establir al món la devoció al Meu Cor Immaculat.

-Quedo aquí sola?, vaig preguntar-li amb pena.

-No, filla. I tu, pateixes molt? No et desanimis. Jo no et deixaré mai. **El Meu Cor Immaculat serà el teu refugi i el camí que et portarà a Déu.**

Fou en aquest moment en què digué aquestes darreres paraules quan va obrir les mans i ens comunicà, per segona vegada, el reflex d’aquesta llum immensa. En ella ens vèiem com submergits en Déu. Jacinta i

Francisco semblaven estar en la part de la llum que s'elevava cap al Cel i jo en la que es difonia sobre la terra. Davant del palmell de la mà dreta de la Verge Maria hi havia un cor envoltat d'espines que semblaven estar clavades en ell. Vam comprendre que era l'Immaculat Cor de Maria, ultratjat pels pecats de la humanitat, que volia reparació.

L'aparició va acabar com la primera vegada, amb la Senyora elevant-se cap a l'est i desapareixent en la immensitat del Cel."

Tercera Mariofania-13 de juliol de 1917 – Revelació del Secret

"Mentre s'acostava la data de juliol, estava turmentada per les paraules del Rector que em va advertir que el diable podria estar darrere de les aparicions. Encara que la meva intenció era de no anar a Cova da Iria, quan va arribar el dia em vaig sentir impulsada per una força estranya. Em vaig posar en camí amb els meus cosins i a les dotze estàvem allà. Poc després, mentre moltes persones estaven resant el Rosari, vam veure el centelleig de llum i la Verge Maria damunt de l'alzina.

- La Vostra Mercè, per què em vol?, li vaig dir.

-Vull que vingueu aquí el dia tretze del mes que ve, que continueu resant el Rosari tots els dies, en honor a Nostra Senyora del Rosari, per aconseguir la pau al món i la fi de la guerra, perquè només Ella els podrà emparar.

-Volia demanar-li que ens digui qui és Vostè, que fes un miracle perquè tots creguin que Vostra Mercè se'ns apareix.

-Continueu venint aquí tots els mesos. A l'octubre diré qui sóc, què vull i faré un miracle que tots han de veure, per creure.

Vaig fer algunes peticions i Nostra Senyora va dir que calia resar el Rosari per assolir les gràcies durant l'any. I va continuar:

-Sacrifiqueu-vos pels pecadors i digueu moltes vegades, en especial **sempre que feu algun sacrifici: *Oh Jesús, això és per amor a Tu, per a la conversió dels pecadors, i en reparació per les ofenses comeses contra l'Immaculat Cor de Maria.***"

1ª part del secret: Visió de l'infern

“Mentre la Verge Maria deia aquestes paraules va obrir les seves mans. El reflex semblava que penetrava la terra i vam veure com si fos un mar de foc. Submergits en aquest foc, els dimonis i les ànimes, com si fossin brases transparents i negres o bronzejades, amb forma humana, que fluctuaven en l'incendi [...] entre xiscles i gemecs de dolor i desesperació que horroritzava i feia estremir de por (ha d'haver estat aquesta visió quan vaig dir aquest Ai! que diuen haver-me sentit).

Heu vist l'infern, a on van les ànimes dels pobres pecadors; per salvar-les, Déu vol establir al món una devoció al meu Immaculat Cor. Si fan el que jo us dic, se salvaran moltes ànimes i hi haurà pau. La guerra acabarà. Però, si no deixen d'ofendre a Déu, en el pontificat de Pius XI començarà una altra pitjor. Quan veieu una nit il·luminada per una llum desconeguda, sapiguen que és la gran senyal que Déu us dóna que va a castigar el món pels seus crims, per mitjà de la guerra, de la fam i de persecucions a l'Església i al Sant Pare.”

2ª part del secret: Devoció a l'Immaculat Cor de Maria

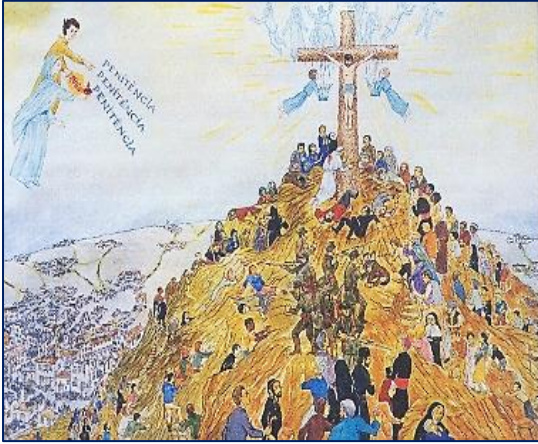

“Per impedir-ho, vindré a demanar la consagració de Rússia al meu Immaculat Cor i la Comunió Reparadora dels Primers Dissabtes. Si atenen les meves peticions, Rússia es convertirà i hi haurà pau; si no, propagarà els seus errors pel món, promovent guerres i persecucions a l'Església. Els bons seran martiritzats, el Sant Pare haurà de patir molt, diverses nacions seran aniquilades. Però al final el meu Immaculat Cor triomfarà. El Sant Pare em consagrarà Rússia, i aquesta serà convertida i el món gaudirà d'un període de pau. A Portugal sempre es conservarà el dogma de la Fe.”

3ª part del secret: Invitació a la Penitència

“Vam veure al costat esquerre de la Verge Maria un Àngel amb una espasa de foc a la mà esquerra; al centellejar, emetia flames que semblava anaven a incendiar el món; però s'apagaven al contacte amb l'esplendor que Nostra Senyora irradiava amb la seva mà dreta dirigida a

ell. L'Àngel assenyalant la terra amb la seva mà dreta, va dir amb forta

veu: Penitència, Penitència, Penitència! I vam veure en una immensa llum, què és Déu -'una cosa semblant a com es veuen les persones en un mirall quan passen pel davant'- a un Bisbe vestit de blanc -'hem tingut el presentiment que era el Sant Pare'. També a altres Bisbes, sacerdots, religiosos i religioses pujar una

mntanya empinada, al cim de la qual hi havia una gran Creu de fustes barroeres, com si fossin de surera amb l'escorça; el Sant Pare, abans d'arribar-hi, va travessar una gran ciutat mig en ruïnes i mig tremolós amb pas vacil·lant, afligit de dolor i pena, resant per les ànimes dels cadàvers que trobava pel camí; arribat al cim de la muntanya, postrat de genolls als peus de la gran Creu, va ser mort per un grup de soldats que van disparar-li trets d'arma de foc i fletxes; i de la mateixa manera van morir uns després d'altres els Bisbes, sacerdots, religiosos i religioses i diverses persones seglars, homes i dones de diverses classes i posicions. Sota els dos braços de la Creu hi havia dos Àngels cadascun d'ells amb una gerra de vidre a la mà, en les quals recollien la sang dels Màrtirs i regaven amb ella les ànimes que s'apropaven a Déu.

- **Això no ho digueu a ningú. A Francisco, sí podeu dir-li.**
- Vostra Mercè no vol res més de mi?
- No. Avui no vull res més de tu.

Després començà a elevar-se en direcció al naixent fins desaparèixer al firmament.”

“Quan reseu el Rosari, digueu, després de cada misteri: Oh el meu bon Jesús, perdona els nostres pecats, deslliura’ns del foc de l’infern, especialment als més necessitats de la teva divina Misericòrdia”.
Oració de la Verge María, 13 juliol 1917.

5

"Santificats en Crist"

El cinquè any del septenari commemoratiu del Centenari de les Aparicions de Fàtima evoca l'aparició d'agost de la Verge Maria, el 1917, centrant-se en l'actitud creient de l'oració.

LES MARIOFANIES DE FÀTIMA (i 3)

Quarta Mariofania - 19 d'agost de 1917

La ressonància de les aparicions va arribar també a les autoritats civils, que van procurar posar fi a aquella dinàmica. En arribar el 13 d'agost, van segrestar els nens i els van empresonar a **Ourém**, amenaçant-los de mort si no revelaven el secret que la Verge els hi havia confiat, i desistien d'acudir al lloc assenyalat. Malgrat la

seva curta edat, la seva fe en la Senyora i el seu coratge van ser impertorbables.

Mentrestant a **Cova da Iria** al migdia del dia 13 els signes externs característics de l'aparició es van fer visibles per la multitud. Però el "judici" dels nens va continuar dos dies més. Ja en llibertat, el diumenge 19 Lucía, Francisco i Juan, germà de Francesc, pasturaven les ovelles a **Valinhos**. Al voltant de les 4 de la tarda, pressentint que la Senyora estava a punt d'aparèixer, Lucía va aconseguir convèncer el seu germà Joan per anar a buscar a Jacinta; quan ella va arribar, es va aparèixer la Verge Maria.

-Què és el que Vostra Mercè vol de mi?

-Vull que seguïu anant a Cova da Iria el dia 13 i resant el Rosari tots els dies. El darrer mes faré el miracle perquè tots creguin.

-Què és el que Vostra Mercè vol que es faci amb els diners que la gent deixa en Cova da Iria?

-Feu dues andes per a la festa de Nostra Senyora del Rosari: una portala tu amb Jacinta i dues nenes més vestides de blanc; l'altra, que la porti

Francisco amb tres nens més. El que quedi de les ofrenes ajudarà per a la construcció de la capella que s'ha de construir aquí.

Després vaig preguntar-li per la curació d'alguns malalts.

-Alguns els curaré durant aquest any

I amb un semblant més trist, va dir:

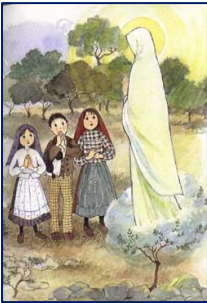
-Reseu, pregueu molt i feu sacrificis pels pecadors. Moltes ànimes se'n van a l'infern per no haver-hi qui se sacrificui

i demani per elles.

I va començar a elevar-se cap a l'orient."

Cinquena Mariofania - 13 de setembre de 1917

"Prop del migdia vam sortir de les nostres cases en direcció a Cova da Iria amb molta dificultat a causa de l'enorme afluència de gent que s'apinyava al voltant de nosaltres per demanar per les seves necessitats

perquè intercedíssim davant la Verge.

Arribarem, per fi, a **Cova da Iria**, al costat de l'alzina i vam començar a resar el Rosari amb la gent. Poc després, vam veure el reflex de la llum i tot seguit la Verge Maria sobre l'alzina.

-Què voleu de mi?, li vaig preguntar.

-Continueu resant el Rosari perquè cessi la guerra. A l'octubre vindrà Nostre Senyor, Nostra Senyora dels

Dolors i del Carme, i Sant Josep amb el Nen Jesús per beneir el món. Déu està content amb els vostres sacrificis, però no vol que dormiu amb la corda; porteu-la només durant el dia.

-Ens han encomanat demanar-li moltes coses: la curació d'alguns malalts, d'un sordmut.

-Sí, alguns els curaré; altres no. A l'octubre farà un miracle perquè tots creguin

I, començant a elevar-se, va desaparèixer com de costum."

Sisena Mariofania - 13 d'octubre de 1917

"Quan s'atansava el dia 13 d'octubre, la premsa va difondre la notícia. La seva intenció no era fer una crida a la gent per anar al lloc, però el Cel es va servir d'aquest mitjà per aplegar un major nombre de persones. La

remor de la possible explosió d'una bomba al lloc de les aparicions no va fer desistir ningú d'anar-hi, i molt menys els tres nens. Els pares de Lucía

van voler acompanyar la seva filla per primera vegada. Recordo que la meva mare va dir al meu pare:

-Si la nostra filla va allà a morir, nosaltres volem anar-hi amb ella.

Durant la nit del 12 al 13 d'octubre havia caigut una pluja persistent,

que amarava el sòl i els milers de pelegrins que arribaven a peu, amb carro i carrosses a **Cova da Iria**. Empesa per un moviment interior, vaig demanar a la gent que tanqués els paraigües per resar el Rosari. Poc després, vam veure el reflex de la llum i la Verge Maria sobre l'alzina.

-Què és el que la Vostra Mercè vol de mi?

-Vull que es construeixi aquí una capella en el meu honor, que sóc la Senyora del Rosari, i que continuïn resant el Rosari tots els dies. La guerra aviat acabarà i els soldats tornaran a casa seva.

-Tinc moltes peticions de moltes persones. Els hi concedireu?

-Algunes seran concedides, i altres les he de negar. Les persones han de refer les seves vides i demanar perdó pels seus pecats. No han d'ofendre més a Nostre Senyor, ja està massa ofès!"

El miracle del sol o 'dansa del sol':

"Mentre la Senyora del Rosari s'elevava cap a l'est, el reflex de la seva pròpia llum continuava projectant-se en el sol. Portada per un moviment interior vaig exclamar: 'Mireu el sol!'

Tot d'una, la pluja va parar, els núvols es van obrir com una cortina que es retira i van deixar passar els raigs del sol que va assecar tot el fang i les robes d'aquella munió de gent xopa. Però el prodigi encara seria més gran i inexplicable. El sol en el seu zenit s'escapà d'entre els núvols i es veia com un suau disc de plata. Per tres vegades va girar sobre si mateix com una bola de foc i irradiava els colors de l'arc de Sant Martí i projectava a la terra focus de llum d'efectes sorprenents.

De sobte va semblar que el sol deixava de girar. Després començà a moure's i a dansar al cel i semblava desprendre's i caure. Va ser un moment terrible. Quan al final el sol va deixar de saltar i moure's, tots vam respirar tranquils. En aquest mateix moment els espectadors més propers cridaven: 'Miracle! Miracle!' La multitud aterrida va començar a cridar i a resar. Molts confessaven en veu alta els seus pecats, feien actes de fe i demanaven perdó."

El miracle del sol o 'dansa del sol' va ser presenciat per unes 70.000 persones. Era el senyal promès per confirmar la veracitat de les aparicions. Els pastorets no van veure el prodigi, però van contemplar una altra visió. Lucía la descriu al seu diari:

"Després que la Verge va desaparèixer vam veure sant Josep amb el Nen Jesús i la Verge Maria vestida de blanc amb un mantell blau beneint el món. Esvaïda poc després aquesta aparició, vaig veure Nostre Senyor i la Verge Maria, que em semblava ser la Dolorosa. Nostre Senyor semblava beneir el món tal com ho havia fet sant Josep. Es va esvaïr aquesta aparició i vaig veure a la Verge Maria, semblant a Nostra Senyora del Carme. Aquesta última visió només la vaig tenir jo, potser anticipant la meva entrada al Carmel uns anys després.

A Lucía Nostra Senyora se li aparegué una **setena vegada el 1920**, com li havia promès al maig. Va ser mentre resava a **Cova da Iria**, abans de marxar al Col·legi de Santa Dorotea, al Vilar.

"No ofeneu més Nostre Senyor, que ja està molt ofès".

Petició de la Verge Maria, 13 octubre 1917

El sisè any del septenari commemoratiu del Centenari de les Aparicions de Fàtima evoca l'**aparició de setembre de la Verge Maria, el 1917**, centrant-se en l'**actitud creient de la celebració**.

TESTIMONI I CARISMA DELS PASTORETS

Lucia, Francisco i Jacinta van suportar amb admirable fortalesa les calúmnies, males interpretacions, injúries, persecucions i, fins i tot, la presó:

"Si ens maten no importa; anem al Cel ", deien.

La primera contradicció va ser la incomprensió familiar, especialment de la mare de Lucía, que titllava la seva filla de mentidera. El rector, Manuel Marques Ferreira, també els va fer patir quan els va advertir que potser tot fos un engany del dimoni. Però qui va fer sofrir més als nens van ser les autoritats, especialment Arturo Oliveira Santos, administrador

del municipi d'**Ourém**, que l'agost de 1917 els va segrestar, empresonar i amenaçar de mort.

Aquells dies els tres pastorets sentien especialment l'abandó dels seus pares: "Ni els teus pares ni els meus venen a veure'ns. No els importem res!" Fins i tot els van sotmetre a un examen psiquiàtric, sense conseqüències positives per als qui els volien acusar. Ells van oferir el seu patiment pels pecadors, pel Sant Pare i l'Immaculat Cor de Maria. Els atacs de la premsa laïcista, sense pretendre-ho, estengueren la fama de les aparicions i cada vegada era més nombrosa la gentada que acudia a la cita amb la Verge.

Durant les mariofanías cada nen va tenir un protagonisme diferent. Lucía veia, sentia i parlava amb la Verge Maria; Jacinta veia i sentia, encara que no intervenia en el diàleg; Francisco només veia, però podia ser fet partícip del Missatge. "Nostra Senyora ens va portar una sensació d'expansió i llibertat; només desitjàvem exaltar el nostre goig."

El 13 de maig de 1917 la Verge Maria els havia comunicat la petició que canviaria les seves vides per sempre: "**Voleu oferir-vos a Déu** per suportar tots els sofriments que Ell volgués enviar-vos, en acte de reparació pels pecats amb què Ell és ofès i de súplica per la conversió dels pecadors?" Sí, volem", van respondre.

Des d'aleshores els tres pastorets buscaven multiplicar els seus sacrificis: mortificaven la seva voluntat i el seu caràcter; es privaven de l'aliment i donaven el menjar als nens pobres; renunciaven als seus jocs preferits per lliurar-se més a la pregària. Van ser molt dòcils als preceptes del Senyor i a les paraules de la Verge Maria.

Cada un va encarnar el testimoni amb un carisma particular. Després de les aparicions Lucía va començar a anar a l'escola, tal com la Verge Maria li havia demanat. Francisco i Jacinta anaven també per acompanyar-la. Els dos germans sabien que les seves vides serien breus i esperaven ardentment anar al Cel.

Beat Francisco Marto: 'Contemplar com Francisco'

Francisco era de caràcter afectuós, molt humil, pacient, poc parlador, dòcil, sincer, just, obedient i diligent. Va mostrar una especial sensibilitat vers la bellesa sobrenatural de les aparicions i la necessitat de consolar Déu. Quan Lucía li va comunicar que la Verge Maria li havia dit que ell aniria al Cel, però que abans hauria de resar molts rosaris, vessant d'alegria, va dir: "Verge Maria, resaré tants rosaris com vulguis!"

Des d'aleshores es va lliurar a una vida espiritual intensa: oració assídua i fervent, purificació de l'esperit amb la confessió freqüent i el rís del Rosari. Ajudava els necessitats i s'esforçava en la pràctica de la virtut i el sacrifici. El seu zel era admirable i exemplar.

Tenia un amor molt gran al Santíssim Sagrament. Passava hores al costat del sagrari acompanyant i consolant al Senyor. De camí a l'escola passava per l'església per a visitar-lo. Estant ja malalt, li deia a Lucía que anés a l'església i donés molts records a 'Jesús Amagat'.

El seu gran desig era reparar les ofenses dels pecadors. Per això s'esforçava a ser bo fent sacrificis i oracions. Va suportar els grans sofriments de la malaltia sense queixar-se i oferint-los per a consolar Jesús, la Verge Maria i el Papa. Va morir amb un somriure angelical, amb la certesa de que la Verge l'esperava al Cel.

Beata Jacinta Marto: 'Estimar com Jacinta'

Jacinta era alegre, juganera, capritxosa i tossuda. Després de la primera aparició de la Verge Maria no feia més que repetir: "Oh, que bella era la Senyora!" La seva cosina, veient-la tan entusiasmada, va recomanar-li que no expliqués res. Però ella no va fer-li cas i va revelar la notícia.

Lucía va dir d'ella: "Jacinta va ser a qui la Santíssima Verge va comunicar major abundància de gràcia, coneixement de Déu i virtut." Després de les aparicions va experimentar un canvi sorprenent. El seu aspecte era seriós, humil i amable; traslluïa la presència de Déu i gran virtut. Va mostrar una sintonia especial amb Jesús en la seva passió: "No vull que Nostre Senyor pateixi més". Sentia un gran amor pel Papa i desitjava molt poder veure'l.

Amb gran esperit missioner va resar i es va sacrificar per la conversió dels pecadors i desagreguar el Cor Immaculat de Maria, oferint els grans sofriments de la seva malaltia. Abans d'anar a l'hospital de Lisboa, abraçada a Lucía va dir: "Mai més ens tornarem a veure! Resa molt per mi. La Verge m'ha dit que després de patir molt moriré sola, però que no tingui por, que Ella m'anirà a buscar allà per portar-me al Cel". La Verge va seguir visitant-la i va complir la seva promesa de portar-la Cel.

Lucía: Germana Maria Lucía de Jesús i del Cor Immaculat

“La meua mare després de les aparicions es va veure forçada a vendre el ramat, perquè molta gent demanava veure’m i parlar-me. Això va representar una pèrdua per a la família. D'això jo era culpable i tots s'encarregaven de fer-m'ho sentir així. Des que el poble va començar a anar a Cova da Iria ja no vam poder conrear res. La meua mare em deia: «Quan vulguis menjar, ves a demanar-ho a aquesta Senyora». Un dia la mare va emmalaltir greument i em va dir la meua germana gran: «La meua mare mor amargada amb els disgustos que tu li has donat. Si és cert que vas veure a Nostra Senyora, ves a Cova da Iria i demana-li que la curi. Promet el que vulguis que ho farem i llavors creurem». Lucía va implorar a la Verge la curació de la seva mare i va prometre anar amb els seus germans des de dalt del camí fins l'alzina de genolls resant el Rosari.”

En menys d'un any Lucía va patir la mort de Francisco, del seu estimat pare, i Jacinta. La seva gran tristesa s'aniria dissipant amb la seva partida d'Aljustrel. Enrere deixava els llocs beneïts i la seva pròpia identitat, però s'endua inviolable el seu Secret. "Tu et quedaràs aquí algun temps més. Jesús vol servir-se de tu per donar-me a conèixer i estimar", li havia dit la Verge. Des d'aleshores va ser dipositària del testimoni dels seus cosins i de la misericòrdia de Déu. Anys després, i a petició de superiors eclesials, sor Lucía va redactar les seves *Memòries* donant llum a les Aparicions i el seu Missatge. També va narrar l'aparició de la Verge a Pontevedra (10 de desembre de 1925) i la de Tuy (13 de juny de 1929), durant la seva vida com a religiosa.

Així la recordava el papa Joan Pau II quan va morir: "Sor María Lúcia de Jesús i do Coração Imaculado ha estat cridada pel Pare celestial a l'estatge etern del Cel. Ella ha arribat així a la meta a la qual sempre aspirava a la pregària i al silenci del convent. [...] Ens deixa un exemple de gran fidelitat al Senyor i de joiosa adhesió a la seva voluntat divina. [...]" El Vaticà, 14 de febrer de 2005.

“Déu meu, jo us estimo en agraïment per les gràcies que m’heu concedit.” Oració de Lucía que va compartir amb Francisco i Jacinta després de la cinquena aparició.

7

"El meu Cor Immaculat serà el teu refugi i el camí que et portarà a Déu"

El setè any del septenari commemoratiu del Centenari de les Aparicions de Fàtima evoca l'aparició d'octubre de la Verge Maria, el 1917, centrant-se en l'actitud creient de la devoció mariana.

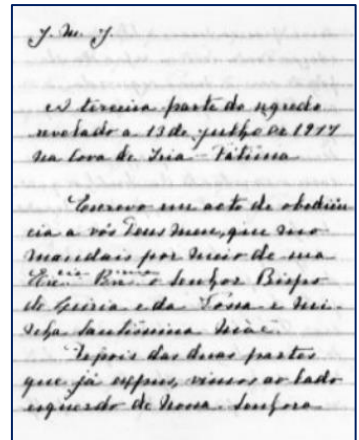
1.- EL MISSATGE DE FÀTIMA

La misericòrdia és el fil conductor del Missatge de les aparicions, especialment vinculat a l'Immaculat Cor de Maria. Al centre es concreta el **Secret** (mariofania juliol 1917) que exhorta al penediment, conversió, oració i penitència com a mitjans de reparació pels pecats. Sor Lucía va escriure les dues primeres parts del secret en les seves *Memòries* (1941) i va explicar que hi havia una tercera part que el Cel encara no li permetia revelar. Tenia la convicció que l'objectiu comú era el creixement de la fe, l'esperança i la caritat.

La primera part del Secret és una visió de l'infern. **La segona part del Secret** proclama l'esperança en la devoció a l'Immaculat Cor de Maria com a camí de salvació de les ànimes. El Papa Pius XII va fer la consagració al món el 31 d'octubre de 1942.

La tercera part del Secret sor Lucía la va escriure el 3 de gener de 1944 i la lliurà en un sobre lacrat al Bisbe de Leiria; aquest no la va llegir fins 1957. Més endavant ho van fer Joan XXIII i Pau VI. Joan Pau II decidí publicar-lo el 13 de maig del 2000. Després de l'intent d'assassinat que patí el 13 de maig de 1981 va dir que "**fou la mà d'una mare qui va guiar la trajectòria de la bala** i el Papa agonitzant s'aturà al llindar de la mort": entenia que la Verge Maria l'havia salvat.

Les claus del Secret: penediment i conversió:

El Cardenal Joseph Ratzinger, Prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe (anys després Papa Benet XVI), explicà el sentit del text i com pot servir per a comprendre i viure millor l'Evangelí:

De la mateixa manera que la **paraula clau** de la primera i de la segona part del Secret és la de **salvar ànimes**, la paraula clau de la tercera part és el triple crit: **Penitència, Penitència, Penitència!** Comprendre els signes dels temps significa comprendre la urgència de la penitència, de la conversió i de la fe. Al perill de destrucció se li oposa l'esplendor de la Mare de Déu i la llibertat de l'home per a dirigir-la cap al bé.

El lloc de l'acció presenta **tres símbols**: una muntanya escarpada, una gran ciutat mig en ruïnes (el lloc de la història) i una gran creu de troncs rústics (meta i punt d'orientació de la història). En la creu, la destrucció es transforma en salvació.

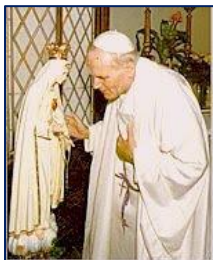
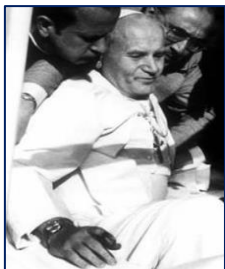
El camí de l'Església es descriu com un viacrucis, representant-se el

segle passat com a segle dels màrtirs, sofriments i persecucions contra l'Església, de les guerres mundials i moltes guerres locals.

“En la visió també el Papa és mort en el camí dels màrtirs. Que *una mà de mare* hagi desviat la bala mortal mostra que no hi ha un destí immutable, que **la fe i l'oració són poderoses**, que poden influir en la història i, que al final, l'oració és més forta que les bales, la fe més potent que les divisions”.

La sang de Crist i la sang dels màrtirs flueixen, unides, dels braços de la creu. **El seu martiri s'uneix a la passió de Crist**. Aquesta és **una imatge d'esperança**: “**cap sofriment és en va** i, precisament, una Església sofrent, una Església de màrtirs, es converteix en senyal orientadora per a la recerca de Déu per part de l'home.”

Més enllà d'esdeveniments concrets que semblen pertànyer ja al passat, el 'Secret de Fàtima' en el seu conjunt fa una exhortació a l'oració com a camí per a la 'salvació de les ànimes' i, en el mateix sentit, la crida a la penitència i a la conversió. **'El meu Cor Immaculat triomfarà'** significa

que el cor obert a Déu i purificat per la seva contemplació és més fort que el mal. El fiat de Maria ha canviat la història del món. Gràcies a aquest 'sí' ella ha portat al món el Salvador que ha dirigit la llibertat de l'home cap al bé, cap a Déu. La llibertat cap al mal ja no té l'última paraula. Jesús va dir: *'patireu tribulacions al món, però tingueu confiança; jo he vençut el món'* (Jn 16,33). **El Missatge de Fàtima ens convida a confiar en la seva promesa.**

2.- EL SANTUARI DE FÀTIMA

El **Santuari** de Fàtima, situat a **Cova da Iria**, és l'expressió de la petició de la Verge Maria a l'aparició d'agost i octubre de 1917. Al seu cor hi ha la **Capella de les Aparicions** o **Capelinha**, construïda el 1919. La Imatge de la Verge del Rosari de Fàtima marca el lloc de la petita alzina. L'espai s'anà ampliant degut a la creixent afluència de peregrins, transformant-se en un dels centres de culte marià més importants del món. El **Recinte d'Oració** ocupa l'àmplia esplanada com a lloc d'acollida dels grans actes multitudinaris. A l'est i oest el flanquegen les dues basíliques.

La Basílica de Nostra Senyora del Rosari de Fàtima va ser construïda entre 1928 i 1953 al lloc on els tres nens feien una paret el dia de la primera aparició. Al seu interior hi ha les **Tombes dels pastorets**. Una **Columnata** coronada amb imatges d'apòstols marians' uneix la basílica principal amb els edificis annexos al recinte. Més recent és la **Basílica de la Santíssima Trinitat**, dedicada el 12 d'octubre de 2007. Al seu interior acull la **Capella del Santíssim Sagrament**.

La **Via Sacra** transcorre des del Santuari fins al pati de la **casa de Lucía** a **Aljustrel**, passant per **Valinhos** i **Loça do Angio**.

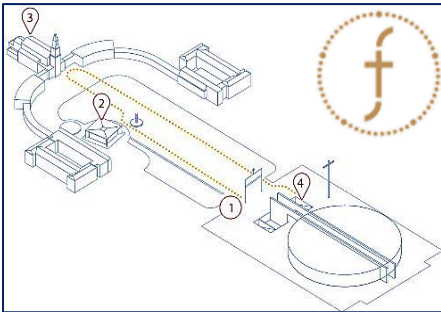
Les **manifestacions de devoció** més destacades se celebren el 13 de maig i el 13 d'octubre, especialment la **Processó de les Veles** -el dia 12 per la nit-i la **Processó de l'Adéu**, el dia 13. Entre aquestes dues dates, els dies 13 de cada mes es dediquen a la devoció dels fidels.

3.- CENTENARI DE LES APARICIONS

Les Aparicions de Fàtima estan en íntima sintonia amb l'Evangelí. El seu missatge és una manifestació carismàtica i profètica al servei de la Paraula de Déu. La celebració del Centenari, més que recordar una efemèride històrica, pretén ser un instrument de renovació i enfortiment de la fe perquè ajudi al creixement espiritual dels cristians.

Amb ocasió d'aquesta commemoració, el Papa Francesc ha declarat l'**Any Jubilar del Centenari** des del 27 de novembre de 2016 al 26 de novembre de 2017. En la seva inauguració el Bisbe de Leiria-Fàtima Mons. António Marto va destacar: "El miracle més important de Fàtima

no és la *dansa del sol*, sinó la **dansa de la conversió** de cor i de vida de tanta gent i l'experiència de la tendresa i de la misericòrdia de Déu."

L'**Itinerari jubilar** de set anys de preparació culmina amb les oracions del pelegrí que, juntament amb la confessió sacramental i la comunió, ajuden a recentrar la vida cristiana recorrent els espais del Santuari: El **Credo** al **Pòrtic del Centenari** (1); el **Rosari** a la **Capelhana** (2); l'**Oració** pel Sant Pare a la **Tomba dels pastorets** (3); i l'**Oració per la Pau** a la **Capella del Santíssim** (4).

El Papa Francesc visitarà Fàtima del 12 al 13 maig del 2017 com a pelegrí. Serà el quart Pontífex que visita el Santuari, després del beat Pau VI (1967), sant Joan Pau II (1982, 1991 i 2000), i Benet XVI (2010). Aquell dia el Papa canonitzarà Francisco i Jacinta.

"Verge Maria, Mare de Déu i Mare nostra, al vostre Cor Immaculat ens consagrem, en acte de lliurament total al Senyor. Per Vós serem portats a Crist, i per Ell i amb Ell serem portats a Déu Pare. [...]. Sota la maternal protecció del vostre Cor Immaculat, serem un sol poble amb Crist. Serem testimoni de la seva Resurrecció. Per Ell serem portats al Pare, a glòria de la Santíssima Trinitat, a qui adorem, lloem i beneïm. Amén."

Consagració a l'Immaculat Cor de Maria

***El meu Cor Immaculat serà el teu refugi
i el camí que et portarà a Déu.***